एको दुर्य्योधनो राजा शकुनिश्चापि सौबलः । तस्यां सभायां दिव्यायामूषतुस्तौ नरर्षभौ ।
इतिश्रीमहाभारते सभापर्व्वणि शिशुपालवधपर्व्वणि शिशुपालवधे चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः समाप्तश्च शिशुपालवधपर्व्व ॥ ४४ ॥

॥ अथ द्यूतपर्व्व ॥ ८ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ समाप्ते राजसूये तु क्रतुश्रेष्ठे सुदुर्लभे । शिष्यैः परिवृतो व्यासः पुरस्तात्समपद्यत ।
सोऽभ्ययादासनात्तूर्णं भ्रातृभिः परिवारितः । पाद्येनासनदानेन पितामहमपूजयत् ।
अथोपविश्य भगवान् काञ्चने परमासने । आस्यतामिति चोवाच धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । १६१०
अथोपविष्टं राजानं भ्रातृभिः परिवारितं । उवाच भगवान्व्यासस्तत्तद्वाक्यविशारदः ।
दिष्ट्या वर्धसि कौन्तेय साम्राज्यं प्राप्य दुर्लभं । वर्धिताः कुरवः सर्व्वे त्वया कुरुकुलोद्वह ।
आपृच्छे त्वां गमिष्यामि पूजितोऽस्मि विशाम्पते । एवमुक्तः स कृष्णेन धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ।
अभिवाद्योपसङ्गृह्य पितामहमथाब्रवीत् । युधिष्ठिर उवाच । संशयो द्विपदां श्रेष्ठ ममोत्पन्नः सुदुर्लभः ।
तस्य नान्योऽस्ति वक्ता वै त्वामृते द्विजपुङ्गव । उत्पातांस्त्रिविधान् प्राह नारदो भगवानृषिः । १६१५
दिव्यांश्चैवान्तरीक्षांश्च पार्थिवांश्च पितामह । अपि चैद्यस्य पतनाच्छ्रुतमौत्पातिकं महत् ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा पराशरसुतः प्रभुः । कृष्णद्वैपायनो व्यास इदं वचनमब्रवीत् ।
त्रयोदश समा राजन्नुत्पातानां फलं महत् । सर्व्वक्षत्रविनाशाय भविष्यति विशाम्पते ।
त्वामेकं कारणं कृत्वा कालेन भरतर्षभ । समेतं पार्थिवं क्षत्रं क्षयं यास्यति भारत ।
दुर्य्योधनापराधेन भीमार्जुनबलेन च । स्वप्ने द्रक्ष्यसि राजेन्द्र क्षपाऽन्ते त्वं वृषध्वजं । १६४०
नीलकण्ठं भवं स्थाणुं कपालिं त्रिपुरान्तकं ।
उग्रं रुद्रं पशुपतिं महादेवमुमापतिं । हरं सर्व्वं वृषं शूलिं पिनाकिं कृत्तिवाससं ।
कैलासकूटप्रतिमं वृषभेऽवस्थितं शिवं । निरीक्षमाणं सततं पितृराजाश्रितां दिशं ।
एवमीदृशकं स्वप्नं द्रक्ष्यसि त्वं विशाम्पते । मा तत्कृते ह्यनुध्याहि कालो हि दुरतिक्रमः ।
स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि कैलासं पर्व्वतं प्रति । अप्रमत्तः स्थितो दान्तः पृथिवीं परिपालय । १६४५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा स भगवान् कैलासं पर्व्वतं ययौ । कृष्णद्वैपायनो व्यासः सह शिष्यैः श्रुतानुगैः ।
गते पितामहे राजा चिन्ताशोकसमन्वितः । निःश्वसन्नुष्णमसकृत्तमेवार्थं विचिन्तयन् ।
कथन्नु दैवं शक्येत पौरुषेण प्रबाधितुं । अवश्यमेव भविता यदुक्तं परमर्षिणा ।
ततोऽब्रवीन्महातेजाः सर्व्वान्भ्रातॄन् युधिष्ठिरः । श्रुतं वै पुरुषव्याघ्रा यन्मां द्वैपायनोऽब्रवीत् ।
तदा तद्वचनं श्रुत्वा मरणे निश्चिता मतिः । सर्व्वक्षत्रस्य निधने यद्यहं हेतुरोषितः । १६५०
कालेन निर्म्मितस्तात को ममार्थोऽस्ति जीवतः । एवं ब्रुवन्तं राजानं फाल्गुनः प्रत्यभाषत ।
मा राजन् कश्मलं घोरं प्राविशो बुद्धिनाशनं । सम्प्रधार्य्य महाराज यत्क्षेमं तत्समाचर ।
ततोऽब्रवीत्सत्यधृतिर्भ्रातॄन् सर्व्वान् युधिष्ठिरः । द्वैपायनस्य वचनं तच्चैव समचिन्तयत् ।